

Plagiarism

**การละเมิดทางวรรณกรรม
การลักขโมย
และ
การละเมิด
จริยธรรมทางวิชาการ**

โดย

**รศ.ดร.อุทัย บุญประเสริฐ
2551**

Plagiarism

การละเมิดทางวรรณกรรมและจริยธรรมทางวิชาการ

รศ.ดร.อุทัย บุญประเสริฐ
2551

ความหมายของ Plagiarism

ราชบัณฑิตยสถานบัญญัติ Plagiarism (เพล็ด-เจอ-ริ-ซิม) ไว้ว่า เป็นโจรกรรมทางวรรณกรรมหรือการลอกเลียนงานเขียน งานวรรณกรรม ซึ่งหมายถึง การนำผลงาน ความคิด หรือคำของผู้อื่นไปใช้โดยไม่ให้เครดิต ไม่ให้เกียรติ ไม่อ้างอิง หรือการนำความคิดและงานทางวิชาการของผู้อื่นมาเขียน โดยทำให้ดูเหมือนว่า มาจากความคิดของตนเอง

คำว่า **plagiarism** มีรากศัพท์จากคำละติน **plagiarius** หมายความว่า 'ผู้ลักพาตัว' แต่ในงานเขียน จะเป็นการลอกงานเขียน ลอกเลียนความคิดหรืองานสร้างสรรค์ดั้งเดิม บางส่วนหรือทั้งหมด หรือที่เหมือนหรือเกือบเหมือนงานดั้งเดิมของผู้อื่น มาแอบอ้างเป็นงานของตนเอง เป็นความไม่สุจริต หรือเป็นการฉ้อฉลทางวิชาการ

รอย บีเตอร์ คลาก จากสถาบันพอยต์เตอร์ ระบุการกระทำนี้ว่า "เกือบทุกกรณีเป็น*การกระทำที่จงใจ*" การกระทำนี้ มักเป็นผลจากการที่ผู้เขียนขาดจริยธรรม ซึ่งเกียจ มักง่าย รีบเร่ง เร่งทำงานให้ทันๆเวลา ขาดความคิดสร้างสรรค์ ขาดความคิด ขาดความมั่นใจ มีความเหนียวล่า

นอกจากนั้นแล้ว **Plagiarism** บางกรณียังอาจเกิดจากความไม่ตั้งใจ เป็นความสะเพร่า จดบันทึกแหล่งข้อมูลแบบไม่รอบคอบ ทำงานชุลยๆ ทำงานแบบมักง่าย สะเพร่าจนทำให้เมื่อเวลานำมาใช้แล้วไม่ทราบว่าเป็นข้อความของตัวเองหรือนำมาจากที่อื่น หรืออาจเป็นเพราะการละเลยในการจดแหล่งข้อมูล จึงนำมาใช้โดยไม่ได้อ้างอิง *อย่างจงใจ*

Plagiarism พบได้มากขึ้นในยุคอินเทอร์เน็ต เนื่องจากผู้ลอกเลียนสามารถ copy-and-paste ได้โดยง่าย

รูปแบบของการกระทำนี้ มีตั้งแต่การคัดลอกมาทั้งหมดโดยไม่ระบุที่มา หรือโดยการนำข้อเขียนของผู้อื่นมาเรียบเรียงใหม่ เขียนใหม่ในแบบของตัวเอง โดยไม่อ้างอิง ไม่ระบุที่มา

Plagiarism ไม่ดีอย่างไร

Plagiarism ถือเป็นการผิดจรรยาบรรณที่ร้ายแรงที่สุดในจริยธรรมการเขียน เป็นการขโมยผลงานผู้อื่น ถือเป็น "อาชญากรรมเลวร้ายที่สุด ที่ผู้เขียนเลือกกระทำ" ถือเป็นความผิดที่ยกโทษให้ไม่ได้ ในงานเขียน ในงานวรรณกรรม และในวงการวารสาร ผลจากการปฏิบัติเชิงโจรกรรมทางวรรณกรรมนี้ ในประเทศพัฒนาแล้ว มักจะลงเอยด้วยการถูกไล่ออกจากสถานศึกษาหรือไล่ออกจากงาน ผู้ที่กระทำความผิดสถานนี้ มักจะสิ้นอนาคตในอาชีพการเขียน ในงานวรรณกรรม ขาดเครดิตในการเขียน หมดศักดิ์ศรีในวิชาชีพเชิงวิชาการและงานการเขียนต่อไป หรือต้องรับผิดต่อการประทุพทิศทางจรรยาบรรณ บางกรณีจะเกี่ยวข้องกับเรื่องกฎหมาย และปัญหาเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาโดยตรง

ผู้กระทำความคิดเรื่องนี้ ไม่สามารถใช้คำว่า "ไม่รู้" เป็นข้อแก้ตัวได้ ถือกันว่า หากผู้เขียนในระดับนักวิชาชีพชั้นสูงหรือมืออาชีพ ไม่รู้ว่าการลอกเลียนงานเขียนนั้นเป็นความคิดร้ายแรงเชิงจริยธรรมแล้ว คงจะคาดหวังอะไรกับผู้เขียนชนิดนี้อีกไม่ได้ เพราะการคัดลอกมาเป็นของตนเอง (plagiarism) และการขโมย (theft) ความคิดของคนอื่นนั้น **เป็นสิ่งที่เลวร้ายที่เลือกเอง** ซึ่งเป็นการกระทำโดยตัวผู้เขียน กระทำด้วยตนเอง

การป้องกัน Plagiarism

บันทึกที่มาของข้อมูลอย่างเป็นระบบ แยกแยะถ้อยคำของเราเองออกจากถ้อยคำที่ยกมาจากของคนอื่น

วิทยาลัยแสมมิลดัน แนะนำหลักการป้องกัน plagiarism ว่า จงระบุแหล่งที่มาของข้อมูลเสมอ เมื่อเราใช้สิ่งต่อไปนี้

ความคิด ความเห็น ทฤษฎีของผู้อื่น วาทะหรือข้อเขียนของผู้อื่น
นำถ้อยคำหรือข้อเขียนของผู้อื่นมาเขียนใหม่ในภาษาของตัวเอง หรือการสรุป
ความของผู้อื่น
ชื่อแท้จริง สถิติ กราฟ รูปภาพ หรือข้อมูล ที่มีใช้ข้อมูลพื้นฐาน ที่รู้กันทั่วไป

การนำงานเขียนผู้อื่นมาเรียบเรียงเขียนใหม่ด้วยภาษาของตนเอง แต่ใจความนั้นยังเป็นของคนอื่นทั้งสิ้น ก็ต้องระบุแหล่งที่มา หากไม่ระบุ ก็ยังถือเป็นลักขโมยหรือลอกเลียนอยู่ดี

ในกรณีที่เราระบุแหล่งที่มาแล้ว แต่เมื่อนำประโยคหรือวลีของผู้อื่นมาใช้ ยังต้องแสดงในเครื่องหมายคำพูด "....." มิฉะนั้นแล้ว ก็ยังถือเป็น plagiarism

หลักสำคัญ คือ อะไรที่ไม่ได้เป็นของเราเอง มาจากเราเอง จะต้องทำให้รู้ว่าไม่ได้มาจากตัวเราเอง และบอกแหล่งที่มาของให้ชัด ให้ถูกต้อง หรือตามหลักสากล

เมื่อใดที่คนเรารู้จักเคารพตนเองและรู้จักเคารพผู้อื่นมากขึ้น การลอกเลียนงานเขียนก็จะเกิดขึ้นน้อยลง

ขณะนี้มีการใช้ software สำหรับการตรวจ plagiarism นำออกวางจำหน่ายและใช้กันแพร่หลายแล้ว ใช้กันแพร่หลายมากแล้วในมหาวิทยาลัย ในประเทศสหรัฐอเมริกา ในประเทศไทยก็มีใช้กันแล้ว ช่วยให้ตรวจพบได้ง่ายขึ้นมาก ง่ายในการใช้ ระบุหลักฐานได้ชัดเจน

ปัจจุบันกำลังมีความตื่นตัวกันมาก ในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญา และเรื่องการละเมิดลิขสิทธิ์ และการตรวจสอบในเรื่องจรรยาบรรณทางวิชาการ

ระมัดระวัง ไม่ลักขโมย ไม่ประพฤติตัวเป็นโจร ไม่ละเมิดทางวรรณกรรม เป็นคุณธรรมขั้นสูง ที่สำคัญยิ่ง สำหรับผู้ที่ศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา และในแวดวงผู้ที่ เป็นบัณฑิตทั้งหลาย

หมายเหตุ : สารสำคัญส่วนใหญ่รับมาจากวิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี